

A különös ajándék és a földlakók

Csutka manó a folyóparton ücsörgött a tündérekkel, Pirivel és Borókával, mesélt nekik a Kék Hegy titkairól, amelynek tövében ott húzódott MANÓBIRODALOM.

„Rég volt már, több ezer évvel ezelőtt, amikor az álommanók megépítették otthonaikat ebben a gyönyörű kék erdőben, amelyben – hiszitek vagy nem – kékek a fák, a virágok, s mi magunk is többnyire kék palástban járunk. Az életünk nagyon izgalmas és kalandos, különös utazásokban van részünk. Tudjátok, a FÖLDLAKÓK, ha nem is mindig, de olykor-olykor rólunk álmodnak, s a meséikben is megemlegetnek minket. Valahogy, ha nem is tudják, de talán hiszik, hogy létezünk.” – mesélte Csutka manó a tündéreknek, miközben egy botocskával a homokba rajzolt.

„Pár éve annak, hogy két aranyos is földlakó álmában meglátogatott engem, valahogy idepottyantak a birodalmamba, s találtak itt egy kincsesládikót.

Nem lett volna szabad előttük láthatóvá válnom, de olyan aranyosak és kíváncsiak voltak, hogy mégis megtörtem a manószabályt, és eléjük penderültem. Jópajtások lettünk és veszedelmes kalandokba keveredtünk a kincsesláda miatt.” – mosolygott Csutka manó a saját mondókáján és észre sem vette, hogy a tündérek szájatva hallgatták a történetet.

Akkor érezte csak, hogy kár volt megszólalnia, amikor Piri és Boró könyörögni kezdtek neki, hogy vigye el őket a földlakókhoz. – Az lehetetlen, csak akkor tudnátok velük találkozni, ha álmodnak, az igazi földi életükbe manóknak és tündéreknek TILOS A BELÉPÉS – közölte velük szigorúan a kis manó. Tudta azonban jól, hogy a tündérlányokat kemény fából faragták, s addig nem lesz nyugta tőlük, míg meg nem történik a csoda, s azok végre láthatják majd a kis földlakókat, a gyermekeket.

„Csutka, a nagy földlakók milyenek? Hatalmasak, mint a BEHEMÓTOK?” – kuncogott Boróka.

„A gyermekek, ha megnőnek, felnőttekké válnak, ők lesznek a nagy földlakók, belőlük lesznek orvosok, tanítók, pékek, halászok, szerelők, kertészek, vadászok... Dolgoznak és nevelgetik a gyermekeket, a kis földlakókat, akik nagyon szeretnek játszani, táncolni, énekelni, rajzolni, számolni...” – magyarázta Csutka, de könnyen kikövetkeztette, hogy a

tündérek az egészből nem értenek semmit. – Fura világ lehet, annyi bizonyos – mondta Piri és bedobott egy picit kavicsot a vízbe. - Ha nekem szárnyaim nőnek és nagy leszek, készítek majd a falevelekből egy szép terítőt, és odaajándékozom a földlakók királyának. – rukkolt elő Boróka. S amint ez kimondta, Csutkának varázslatos ötlete támadt. Tudta jól, hogy igazi ajándékot nem adhatnak a gyermekeknek, de talán egy szép dalt, egy versikét elmondhatnak nekik az álmukban, s ha majd felébrednek ezek a pöttömnyi földlakók, talán emlékezni fognak még a különös ajándéokra. Ott lesz a szívükben, csak rá kell találni.

Mondta is a tündéreknek, hogy nincs egy perc vesztegetni való idejük sem, ugyanis a földlakóknál nemsokára éjszaka lesz, az emberek ilyenkor alszanak, s a gyermekeknek ekkor lehetne a fülükbe dudorászni az aranyos dalt. Úgy megörültek mindhárman a nagyszerű ötletnek, hogy felpattantak, s ki-ki más irányba ment versikét költeni. Mormoltak, dörmögtek, csúrték és csavarták a rímeket, s mire korogni kezdett a bendőjük, egy-két aranyköpés már megszületett. – Szünet! – kiáltotta Csutka manó. – Gyertek uzsonnázni, kilyukad a hasam az éhségtől! – kurjantotta. Lelegelték az összes málnát és szedret a közeli bokrokról, s ahogy dézsmálták a finom gyümölcsöket, közben is dűnnyögtek magukban.

A földön közben éjszaka lett, a gyermekek bebújtak ágyikóikba, nyugovóra tértek. Néhány kis rajkó pillanatokon belül elaludt és a mesék titokzatos mezejére léptek. Csutka manó sem tétlenkedett, a varázssípjába fújta, s ezt bizony az álmodó gyerkőcök is hallották már. Mentek a hang irányába, mígnem megláttak egy nagy folyót, melynek a túloldaláról jött az erős sípszó. – Hahó! Hahó! Ki sípol ilyen veszettül a folyó túlsó partján? – kiabálták a gyerekek.

Csutka manó most egy rövidet fújta a sípjába, mire egy parányi ladik érkezett himbálózva a folyó vizén. Behuppantak s áteveztek a túloldalra. A gyerekek megrökönyödtek a különös csöppségek láttán, hitték is meg nem is, hogy tündérekkel és manóval van dolguk. – Szeretnék nektek ajándékot adni, hallgassátok meg a titkos vallomást – mondta Csutka manó ünnepélyesen, majd megfogta Boróka és Piri kezét s belekezdték:

Az ajándék

Tudom, hogy vannak tündérek, manók,
A mese igazi álmovilág.
Hiszem, hogy elérték a szívemben,
Érzem, hogy szerettek, ez nem vitás.

Gyerekeknek lenni, játszani, sírni
Nevetni, álmodni, olykor félni.
Bátran csatázni, hajóra szállni,
Az álmainkban csak jóra várni.

Ez olyan szép! Mondj egy mesét!
Ez ajándék – legszebb meséd!
Hébe-hóba – lári-fári – látlak
Egyre-másra – lári-fári – várlak
Ez olyan szép! Mondj egy mesét!
Ez ajándék – legszebb meséd!

A különös kis társaság meghajolt, visszazálltak az apró csónakba s Csutka manó ismét belefújta a sípjába. Úgy tűntek el az óriási folyó kanyarulatában, mint egy különös villanás. Volt – nincs. A gyermekek visszaindultak és dalolászta. Az új éneket harsogták szüntelenül. Reggel arra ébredtek, hogy egy különös dalocskát hallottak valahol, valamikor és bár fogalmuk sincs róla, mikor tanulták meg, könnyedén énekelni kezdték...

Vége